

Co mě naučili muži a na co jsem si přišla sama

TEORIE KLAVÍRU

Klára Haunerová

● ■ pointa

Teorie klavíru

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Klára Haunerová
Teorie klavíru – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

TEORIE KLAVÍRU

Klára Haunerová

Praha

OBSAH

Předmluva	6
Úvodem	9
Sériové vztahy	13
Ono to zas přejde!	19
Mělas na to stejně času	24
Před rodinou neutečeš	31
No včera som sa bol opalovať a dost somsa spálil	36
Každý máme své Gozo	42
Jak jsem přešla na plešatou stranu	48
Tak kdy už?	55
Za láskou i na druhou stranu zeměkoule	59
Jak jsem chtěla létat na lyžích a rodiče mi to nedovolili	64
Teorie klavíru	70
Aha, tak já asi budu podnikat!	76
Býti ženou.	82
Až to oklepeš nějak	87
Jak to že jsi sama?	93
Mám pro tebe fešáka!	97
Blbky k večeři.	102
Život je těžký, já vím	106
Láska v bublinkové obálce	114
Je libo vášnivého pejskaře, nebo řidiče autobusu?	119

Mrtník u Komárova	127
Dám si ty udon nudle	132
Narozeniny s panem Barelem	139
Jak jsem se vrátila do školy	143
A od té doby nejím kuře	150
Poslední premiéra	156
Kouzlo první večere	161
Nejsem blbá, jen zamilovaná!	167
Jsem holka stěhovavá	171
Je to tou dobou	176
Já to tam nemám	180
Tak to máme stejně	187
Není nad domácí těstoviny	192
Když ti život nadělí citróny, udělej z nich limonádu	196
Sama v době, kdy se nemůže vlastně nic	204
Snad se mnou počkáš na tramvaj	211
Protože jsi z nestabilní rodiny	218
Svůj k svému	227
Takové ty předvánoční chystačky	232
Na ten klavír mi skutečně zahrál!	236
To ráno s avokádovým toastem	243
Závěrem	249

PŘEDMLUVA

Je to těžký, co si budeme povídat. Dnešní svět je plný nástrah. Člověk se sotva prodere dětstvím a najednou je tu puberta, která otočí všechno pěkně naruby, včetně pleti. Je to hned. A pak se to zdánlivě táhne, děje se toho hrozně moc najednou. První pusa, první kocovina a první láska. Taková ta, na kterou se nezapomíná. Ta moje byla báječná. Byla to krásná dívka. Chodili jsme spolu asi dvě hodiny, a než jsem jí stihnul říct, že spolu zůstaneme navždy a odstěhujeme se někam na pustý ostrov, kde budeme pořád chodit nahatí a hrát si na doktory, tak už chodila s mým kamarádem, který měl texasky z tuzexu, a já si uvědomil, že život nebude tak jednoduchý, jak jsem si původně představoval. A pak už se to se mnou vleklo.

Člověk si to ani neuvědomí, pořád má spoustu času a najednou si uvědomíte, že je vám přes třicet a všechny plány jsou pryč. Odtekly jako voda mezi prsty. A nikdo si toho pořádně ani nevšiml. Dnešní doba je jiná. Nová. Není horší nebo lepší, je zkrátka jiná. Rychlejší, dravější a nemilosrdnější. Ve vztazích rozhodně. Lidé se poznávají přes ty černé chytré placaté krabičky, do kterých neustále zíráme a stávají se našimi partnery. Poznáváme se skrze displej, vyznáváme si lásku textovými zprávami, říkáme si o sex, fotíme si zadky a předky, a dokonce přes ty displeje i souložíme. A rozcházíme se. Pink a je to. Jak

jednoduché. Jak pokrokové. Hledat v tomto prapodivném světě partnera, se kterým bychom mohli strávit více než jen tři orgasmy, je poměrně složité. V tom reálném světě lze jen těžko někoho zaujmout, protože drtivá většina lidí má neustále zabořenou hlavu v internetu, jako kdyby tam snad bylo něco, co na světě není. A když už se nám podaří dát s někým dohromady, ještě pořád to může být blázen, jouda, hlupák, šílenec, lenoch nebo proutník.

Přijde mi to skoro neuvěřitelné, že tak překrásná a talentovaná žena, jako je Klára, není dávno zabraná a opečovávaná. Ano, někdy to nevyjde, je třeba začít znova, ale když už tady pobíhají takhle krásné holky, které nejsou pod čepcem, je třeba zvednout varovný prst, protože v tom případě něco není v pořádku. Zdá se, že jako muži selháváme a takových případů přibývá. Kdo ví, co nás čeká v budoucnosti? Naše zkušenosti z minulosti nám možná přinesou šrámky na duši, ale můžeme se spolehnout na to, že se těm historkám po letech rozhodně dokážeme zasmát. A tady je jich plná kniha...

Rudolf Havlík,
režisér, scenárista, spisovatel a cestovatel

ÚVODEM

Každý někdy hledal lásku, nebo ji stále hledá. A o tomhle je celá tato kniha. Nejen o tom, je také o mém životě, tak jak proběhl od června pandemického roku 2020 až do března dalšího pandemického roku 2021. V červnu jsem totiž měla už plné zuby vztahů, které nikam nevedly, byla jsem singl a měla jsem čas udělat pořádnou retrospektivu svého milostného života. Pustila jsem se do toho jednoho slunného dne na ostrově Gozo (proč právě tam, se brzy dozvíte). Píšu o vztazích, jaké byly, co mě štválo a co mi dělalo radost, jaká jsem a čemu věnuji pozornost, o randění v době pandemie a taky o tom, jaké mám sny a jak toužím po lásce (jako každý). Krom toho, že jsem sepsala takový řekněme úsměvný soubor příhod posledních pár let, rozhodla jsem se znovu randit a prožívat „historky“ nové.

Mám svou *teorii klavíru* a snažím se za každou cenu ukázat, že dobrou náladou, skvělým jídlem a proseccem se dá překonat v podstatě všechno. Tahle kniha se psala za chodu v pracovně v Podskalí, kde bydlím, v práci, na cestách, na návštěvách, při kterých se mě ptali, proč teď musím vytahovat počítač. V kavárnách, na horách, za zvuku šplouchání moře, v dešti pod plachtou nebo pod stolem během rande – protože jsem si musela udělat poznámky. Taky ve vlaku, v autobuse, v autě (když jsem neřídila),

v letadle a na lodi. Psala se, když jsem měla chuť, nápad, když jsem si na něco vzpomněla nebo jsem se vrátila domů s nějakým silným zážitkem, který jsem musela okamžitě zaznamenat. A tak jsem to celé psala na tom nejmenším notebooku, který si dovedete představit, protože jsem nikdy nevěděla, kdy mě to přepadne a budu se do toho zase muset vrhnout, a tak jsem musela mít notebook stále u sebe. Ostatně mě to bavilo.

Abych se představila. Baví mě toho spousta a nejvíc život sám. Nemám ráda neplánované události a ve všem potřebuji být dobrá (bohužel). To se se mnou táhne od útlého dětství. Když něco dělám, většinou to fakt dopadne dobře (a já to o sobě vím). Nejvíc mě děsí průměrnost a to, že neuspěju nebo že mě někdo zapomene pochválit. Na vše mám systém a excelovou tabulku. Soutěžím s lidmi na eskalátorech, kdo bude nahoře první, aniž by o tom věděli. Dost lidem piju krev, protože se stále usmívám (proto mám tolik bílé zuby, alespoň to říká můj pan zubař). Nepotřebuji alkohol, abych se začala bavit, ale potřebuji mít dobrý důvod. Málokoho si pustím k tělu. Nemám ráda prostředí, které neznám, a především když nevím, co tam budu jíst. Do postele musím jít jako první – to platí ve všech případech, ať usínám s kýmkoliv. Nedokážu usnout jako druhá (nemá to racionální vysvětlení, ale prostě mi to nejde). Když někam přijedu, musím si hned vše vybalit do patřičných poliček. Znervózňuje mě mít věci v tašce. Můj týden je přesně rozvržený a aktivity mám přiřazené ke konkrétním časům. Víím, je to blbý, a raději ten kalendář moc neukazuju, ale dělá mě to šťastnou. Paradoxní je, že ty skutečně důležité události si nepíšu a pak na ně zapomenu. Když ráno vstanu, musím splnit všech svých šest rituálů – od cvičení pěti tibeťanů až po ledovou sprchu. Nevynechám ani den a ano – mám to

v kalendáři. V tu dobu nejsem na telefonu. Telefon si zapínám až se snídání. Jím ráda (a doslova pořád), a když mě někdo vezme na jídlo, jím, dokud neprasknu. Můj tatínek říká, že je mě lepší šatit než živit, a já si myslím, že má pravdu. Nemám ráda nakupování bez nákupního seznamu a nenavštěvuji velká nákupní centra, protože je k životu nepotřebuji. Ráda si věci idealizuji a nazývám to *teorií klavíru*. Když mi někdo i na té největší párty ve tři hodiny ráno řekne, že jedeme za týden do Brna a že mě má rád, beru to jako fakt, za týden čekám na nádraží a divím se, proč ta osoba nejde, když mi říkala, že mě má ráda. Uvěřím každému a všechno beru vážně. Proč? To vážně nevím.

Nemám ráda dlouhé ponocování a kecání v kavárně o ničem. Ráda balancuji na hraně a žiji tak, jak se mi líbí a jak mi to vyhovuje, což má za následek to, že nemám reálně nic, jen kupu zážitků a plný externí disk fotek všech těch momentů. Mám velikou oblibu v otevírání oken, šuplíků, skříní, dveří a nikdy je potom už nezavřu. Víčka nikdy neutáhnu a voda se mi vždycky vyleje do tašky. Často si neumím věci spočítat, ale jsem velkou fanynkou Johna Nasha a teorie her. A taky hrdinského Nicholase Wintona, psychiatra a zakladatele logoterapie Viktora Emila Frankla, doktorky a psycholožky Edith Evy Egerové a vynálezky a podnikatelky Joy Mangano. Když se zaseknu a nevím jak dál, jejich příběhy mě motivují. Potřebuji k životu příběhy, zážitky a emoce. Zním snad všechny pamětní desky v Praze a největší radost mi udělá, když najdu nějakou, o které nevím.

Kdybych nedělala do módy a nevedla Módní institut, vím přesně, že bych zkusila štěstí v oboru lodní dopravy, protože mě berou konstrukce zaoceánských lodí a sbírám o tom knihy. Doma mám jenom věci, které používám, a každá nová

věc mě nervuje (nevím kam s ní). Mám ráda společnost, ale bojím se nových lidí. Když jdu na rande, nikdy se na to nepřipravuji více jak půl hodiny a vždycky si zapomenu svetr a pudr. Klíče dávám ráda pod rohožku, i když vím, že to není bezpečné a nedává to smysl. Mám ráda své nejlepší přítelkyně Karolínu, Matyldu, Theu, Terezu, Petruš a Elišku a ráda jim vyprávím nové příběhy, které se mi dějou, a je to zatím stále baví. Jsem svobodná, bezdětná a veselá holka, kterou dojmají západy slunce a příběhy podle skutečných událostí. A hledám partnera, který to se mnou všechno vydrží a ještě se u toho bude smát.

Často slýchám, že jsem fajn ženská a jak divné je, že nemám chlapa. A tak jsem se rozhodla, že na tuhle otázku odpovím knihou, protože je to na delší vyprávění...

SÉRIOVÉ VZTAHY

Věřím tomu, že řada z vás nejspíš vůbec netuší, o čem je řeč, řeknou-li se sériové vztahy. A já vám všem, co to opravdu nevíte, závidím. Mě se totiž týkají hodně. Ve stručnosti se pokusím nastítnit, o co se tedy jedná. Načnu tím první kapitolu téhle knihy, která tak trochu o sériových vztazích bude.

Sériové vztahy jsem si to pojmenovala sama a vycházejí z mé zkušenosti – tedy holky po třicítce. Konečně to vysvětluje všechny ty novodobé vztahy, které netrývají dlouho, svým způsobem mohou být i pěkné, ale *po určité době skončí a nahradí je další*. Tuhle mi moje blízká kamarádka Karolína říká: „Ty jsi vlastně taková česká Candace Bushnell!“ Je to autorka bestselleru *Sex ve městě* a já s pošklebkem pochopila, kam tím směřuje. Asi je to tak. Je mi jasné, že mé vztahy nejsou úplně standardní a pohádkové a už mám věk na to *usadit se, uklidnit se, vařit svíčkovou, otěhotnět a dostat rozum*. Tak to alespoň slýchávám a moc upřímně nevím, jak na to jít. Ačkoliv mi není přes čtyřicet (jak je patrné, může být hůř), ale stále se pohybuji mezi třiceti a čtyřiceti (aktuálně v přesné polovině). Zdá se, že co se vztahů týče, velmi se s autorkou, která si prošla řadou *sériových vztahů* a dala tak námět kultovnímu seriálu devadesátých let, ztotožňuji. Díky bohu za něj!

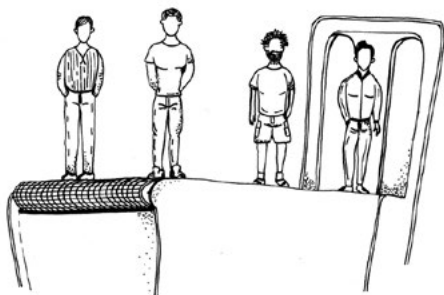
Sériové vztahy tedy nazývám vztahy, které jsou časově ohraničené řekněme jako úsečka a těch úseček je hodně. Střídá se jedna za druhou, tedy na časové ose si je můžeme představit jako plynule navazující a tvořící jednotnou dlouhou linku života. Pro lepší pochopení – sotva jeden vztah skončí, přijde druhý a jede se dál. Ačkoliv do každého vztahu jdeme naplno a myslíme si, že je to konečně *to pravé*, v momentě zlomu, kdy by se to mohlo posunout o krok dále – vztah končí. Jednoduše dojde do momentu, kdy si minimálně jeden z páru uvědomí, že to dál už nevede, nebo *to tam není* a pár se rozejde. Už několikrát jsem si své vztahy chtěla graficky zakreslit, ale raději jsem si to rozmyslela. Včera jsem o tom už vážně uvažovala, ale dala jsem přednost míchání svého oblíbeného drinku, grepového skinny bitch, a vysedávání na balkóně s Karolínou. Ostatně někdo tohle dělá? Blbost, co mě to napadá.

Třeba já si od svého prvního velkého zamilování ve čtrnácti (když nepočítám líbání na chodbách celou základní školu) přeji jenom lásku na celý život a vždy si s dalším novým chlapcem říkám, že teď to už musí být *ono* a já budu konečně šťastná. ANO, chci dlouhodobý vztah, tedy vztah, který vyústí ve svatbu a možná rodinný život ve třech (chápejme děti): naklizená domácnost, spokojený pes u dveří, kočka na okně, upečený štrůdl a milion šťastných chvil u sklenky vína, klavíru a dobré knihy. Celou dobu prahnu přesně po tomhle a po možnosti to s někým sdílet. Ale když se koukám kolem sebe, dnešní doba přeje spíše *sdílení na sociálních sítích* a sdílení, jak si ho představuji já, je stále těžší a těžší. Říkáte si, že to není zas taková pravda?

Když se třeba kouknu kolem sebe: ani jediná z mých kamarádek se mi nesvěřila, že by prahla po *sériovém vztahu*, naopak – touží po vztahu, co vydrží navěky (nebo minimálně

několik let šťastného soužití). Přesně to chceme všechny. Takže jak je možné, že stejně narážíme? Je to dobou? Ztrácíme se na zdech sociálních sítí? Nebo hledáme neustálé vzrušení a zamilování, které logicky po pár měsících společného soužití vyprchá? Kde je ten hlavní problém a proč to není tak snadné?

U mě mají sériové vztahy dobré podloubí. Za poslední tři roky jsem stihla pět za mě *vážných vztahů*, nespočet známostí a celkem pětkrát jsem se stěhovala za láskou. A to bizarní na tom bylo, že jsem se i pětkrát stěhovala zase zpět domů, do Podskalí. Vztahy nemám takhle krátké

dobrovolně a stěhování není zrovna zábava, kterou bych vyhledávala opakovaně, ale poslední dobou jsem to tak měla a už s tím nic neudělám. Doba trvání vztahu se s přibývajícím věkem čím dál více zkracovala a doba mezi jednotlivými vztahy, kdy jsem zůstala na chvíli sama, rovněž tak. Posledně jsem se dokonce rozešla s klukem po půl roce *vážného vztahu* – z toho dokonce pětadvacet dní bylo ve společné domácnosti a s dítětem. Hned o den později jsem velkou náhodou, zásahem osudu (jak jinak) a nutností vymalovat pokoj potkala někoho nového. Nebylo to tak, že bych se mu samozřejmě vrhla do náruče a slyšela

svatební zvony, ale přišel neplánovaně brzy. Zkoušeli jsme to spolu, aniž bych si dala od vztahů pauzu (byť alespoň na jeden den!).

A takhle se tím pádem zkracuje i doba truchlení. Minule jsem dokonce truchlila ještě dříve, než jsem se skutečně rozešla. Samotný rozchod byl jen vyústění nevyhnutelného a brala jsem to jako finální tečku, která už neměla tak silný emoční náboj. Jak se říká: *není čas ztrácet čas*. Ale to zase moc zlehčuju a vynechávám noci v slzách a hodiny a hodiny strávené s telefonem v ruce.

Zní to celé primitivně? No a já to vidím takhle: ač to může vypadat jako zoufalé, unáhlené, úplně pitomé, nerozvážené, nevyspělé, bezmyšlenkovité, hrrrr a ostatní si o mně můžou myslet, že jsem běhna, divná, pitomá, nevyspělá, zralá na psychiatra, bipolární, úplně blbá nebo jen blbá, mě to v závěru obohatilo. Poznat, jak to funguje ve vztazích po třicítce, zkoušet seznamky (ano, Tinder taky), chodit na dobré večere a nechat si nosit květiny, užívat si pravidelně mravenčení v břiše s prvním pozváním do kina nebo na náplavku, protančené večery a západy slunce na útesu, láskyplná slova i počáteční touhu. Ono to má taky něco do sebe a neměnila bych. I přes ty konce, které nejsou vždy řečněme komfortní. Moje kamarádky s každým mým dalším vztahem doufají, že tentokrát by to mohlo dopadnout a drží mi palce (díky bohu, že všechny mají své stabilní vztahy a mají tak prostor na mé držkopády, takže díky, holky). Pokaždé když to nedopadne, mi připomínají: „Klári, když ty se do všeho tak hrneš, slib nám, že příště už budeš opatrnější a nebudeš se hned do toho vrhat po hlavě! Musíš toho člověka přece nejprve poznat a dát tomu čas.“ A já to vždy poslušně slíbím a příště se objevím ve dveřích s vítězoslavným sdělením, že jsem někoho poznala

a *tentokrát to bude ono*. Díky bohu mě mají rády a vytrpí to se mnou znovu a znovu. Jsou tu pro mě i potom, aby mi podaly kapesník a skleničku prosecca.

V dnešní době smartphonů a sociálních sítí jsou vztahy a seznámení celkově těžší. V baru nejčastěji potkáte zoufalce, tedy ty, co hledají svého dealera, pijí, protože mají kladný vztah snad jen k alkoholu, nemají nic lepšího na práci než vysedávat v baru, nebo ty, co si jdou užít s partou a ideálně někoho *ulovit* čistě pro své potěšení bez vidiny něčeho dlouhodobého.

Můžete někoho potkat i na ulici, ale častěji tam narazíte na úchyla, někoho, kdo potřebuje pomoci nebo jen chce stovku na vlak. Seznamovat se takhle je dneska přinejmenším divný. Pak se nabízí večírky a párty. Jenže na párty už nechodím (chodí tam ještě vůbec někdo?). Krom dealerů a alkoholiků tam ještě navíc potkáte koksové krále. Fesťáky, které s přibývajícím hodinou u stanu s whisky, vodkou nebo redbullem nabízely největší příležitost k seznámení, nám v době koronaviru zakázali.

Ti, co vám dohodí přátelé, se vám většinou nelíbí a často ve skříni schovávají kostlivce, o kterých neví ani ti, co vám ho s dobrým úmyslem dohodili.

Na horách – chápejme v zimě, mají všichni helmy a při pokukování na svahu vám k tomu navíc ještě hrozí úraz. Nikdy nezapomenu, jak jsem se kvůli jednomu snowbordákovovi vydala s prknem v ruce na kopec a samozřejmě jsem se okamžitě předvedla, bohužel ale jinak, než jsem chtěla – a na náledí si okamžitě rozbila hubu i brejle. Ten blbec mi ani nepomohl na nohy. Pak je tu léto a bazény, koupaliště a plovárny, jenže tam prostě naši kategorii volných mužů přes třicet nepotkáme (buď už mají břicho a dvě děti k tomu, nebo surfují na Bali). A na Bali kvůli tomu nepo-

jedu – jednou mi to stačilo, sice do Jihoafrické republiky, ale o tom později.

A pak už vám zbývají jen seznamky a velmi oblíbený Tinder, o kterém jste jistě už slyšeli mnohé pověry, včetně největší fámy, že slouží pouze na sex a vážný vztah si přes svajpování nenajdete.

Jsem čtyřiatřicetiletá holka v době, která nepřeje dlouhodobým vztahům a lásce do konce života. Nebo si to zatím aspoň myslím. Nezbyvá mi tak stále věřit, že mě ona láska do konce života potká (nebo já potkám ji). Nezbyvá mi než to zkusit a nevzdávat se. A tak bojuji, beru to s nadhledem a do všeho jdu s tím, že to třeba už bude *ono*. Proto ty sériové vztahy. Vztahy, které se zkusí a pak nevyjdou. Ale kdo ví, třeba jednou...

Takže holky, jestli to máte podobně, nejste samy. Ale zase kdo má tolik historek jako my? A o tom to celé je, bavit se životem, i přes to že to není podle ostatních. Ostatně o čem bychom si pak povídaly s kámoškou u prosecca?

Ano, já vím, témat k proseccu je hodně, ale věřte mi, že tyhle vztahové, alespoň ty moje, baví vždycky úplně nejvíce!

Tohle je poprvé, co jsem své vztahy pojmenovala.

Stále hledám vztah, který není sériový, a stále narážím, ale tak alespoň je o čem psát...

ONO TO ZAS PŘEJDE!

ČERVEN 2020

Tak jo, je červen pandemického roku 2020, jsem zase sama, čerstvě po rozchodu. Hodlám se s tím ale vypořádat, a to hrdinsky. Jasně, naučím se být sama a budu si užívat klidu a pohody s knížkou. Nene, nebudu nikde na Tinderu a nebudu psát bývalému. Mám rozhodně jasno, že jsem udělala správně. A to je nejdůležitější. Takže se z toho musím trochu oklepat, věnovat se práci, svým koníčkům a užívat si léta. Ještě mě teda čeká řada telefonátů s Karolínou, Matyldou, Eliškou a Petrou. Ještě to nemám úplně usazené a stále mě to trochu bolí, ale tak znáte ty dny... Ono to zas přejde.

Volám své kamarádce Karolíně, abych jí sdělila své pocity a jak jsem na tom. Minule mě viděla trochu zdevastovanou a musela si myslet, že cestou domu sháním pevné lano, které si přivážu ke stropu. Ubezpečuji ji, že jsem v pořádku: „Jasně, že jsem v pohodě, jsem úplně šťastná, jak si teď budu dělat věci po svém a na pohodu, že jo. Konečně budu mít čas na sebe, budu se rozmazlovat, budu cvičit, běhat, udělám si čas na přátele... Hlavně si to budu užívat, dokud můžu a dokud jsem sama.“ Karolína mě samozřejmě opět vybaví řadou doporučení a rad, na které většinou nedbám, ale přesto mi vždy znovu připomene, abych si dala na chvíli

voraz, než se zas pustím do něčeho dalšího. A já poctivě odpovídám, tak jak si přeje: „Kdepak, teď to rozhodně bude jinak a nebudu hned koukat po jiných. Proč taky, když je mi nejlépe samotné? Vůbec tak přemýšlím, že někam odjedu a budu sama se sebou a spokojená, tak jak to umím a jak mi vyhovuje. Nikoho nepotřebuji a na děti mám ještě čas. Ostatně v minulém vztahu jsem si dětí užila až dost, ráda si odpočinu. Kolikrát se mi tohle poštěstí, dělat si to podle sebe? Musím si to užít.“

Odmlčím se.

„Ty jo Karolíno, jak jsem mohla chodit s takovým blbcem? A proč jsi mi neřekla včas, jakej blb to byl? No jasně, naprosto to chápu, to víš, že vím. Ale teda ještě že už jsem sama... Jsem za tuhle zkušenost tolik ráda a jednou o tom zase napíšu. Teď si to ale doma udělám hezký a... Ježiš, já nevím co dřív. Mám si konečně koupit novou sedačku? Nebo se vrhnu nejprve na kuchyň? No hlavně si musím udělat pořádek a veškeré jeho věci dát na stranu. Nový začátek, to je krása, že jo, Karolíno?“

Jenže ten den bylo hezky a já si ty své samostatné plány chtěla nechat na jindy. Zatoužila jsem jít k vodě: „Hele, kočí, a co vlastně dnes děláš? Nechceš zajít do Žlutých lázní na pokec na deku? Jo aha, tak to chápu. Nene, nezlobím se, tak jindy, však já teď budu mít víc času a můžu se ti přizpůsobit. Tak se měj, užívej a budeme v kontaktu.“ Nevadí, mám dost přátel, který chtějí poslouchat moje příběhy s jasně předvídatelným koncem a nemají co jiného na práci.

O pár minut později vytáčím Matyldu a opět odpovídám na stejné otázky a ubezpečuji ji, že jsem v pořádku. Ostatně poslední hovor jsem uskutečnila v rozchodový den *těsně po* a od té doby jsme se neslyšely: „Ahoj Matyldo, nechceš se mnou dneska do Žlutek? Jen to zkusím...“

Jenže Matylda už plány má, tedy reagují: „Hele, to neva, tak to dáme někdy jindy, jasně no to chápu... A jaké to bylo na svatbě? A co doma?“ Matylda je skvělá, vždy mě umí něčím potěšit, říká ta správná slova. Kdybych ji měla u sebe, už by mi míchala horkou čokoládu do puntíkatého hrnečku, nasazovala tlusté ponožky a pouštěla holčičí film. Tím že teď nemohla být se mnou, se především ujišťovala, že jsem a budu v pohodě. Uklidnila jsem ji: „Kdepak já jsem v pohodě, jen tak si plánuji, co dneska podniknu a kam vyrazím, přeci jen jsem po dlouhé době zase sama, tak si to samozřejmě užívám a těším se, co všechno vymyslím na tenhle týden. Asi začnu zase pravidelně chodit na jógu na Vyšehrad, ty jo, teď taky hodně běhám. Možná si půjdu zaběhat.“

A taky jsem dostala nápad, se kterým jsem se musela okamžitě pochlubit: „Taky začnu asi chodit na lukostřelbu.“ Na otázku proč chci střílet z luku jako amazonka, odpovídám, že mě to vždycky lákalo a teď je na to ten správný čas. Navíc je to sexy, holka s lukem a šípem, ne? Matylda mi zase říká, že se přestávají hlídat a pokouší se o miminko. Mám z toho radost: „Ty jo, tak super, tak to zkoušíte? A kolikrát spolu spíte? No tak to bude krásný, ty s bříškem. Už se moc těším, až budu teta. ... Jasně, že s tebou budu ráda chodit vozit. Sice nejsem moc na děti, ale ty tvoje, to bude něco jiného. No nic, já jdu si dát něco k jídlu a pomalu vymýšlet, co s načatým dnem. Hlavně si to užiju, mám důvod, byl to blbec. Teď se budu rozmazlovat. Tak se měj a dej mi vědět, až budeš chtít něco zase podniknout...“

Pak je tady můj brácha Michal. Díky němu mám doma složený nábytek, roztříděné fotografie a zásobu vín z Bordeaux. Vedeme nekonečné hovory a má na mě čas vždy, kdy si umanu, pokud teda zrovna nedělá *kšeft století*, jak

rád říká. „Čau, brácha, tak jsem si vzpomněla. Pokecáme? Co děláš? Co je nového a co doma? No jasně že vím, že to byl blbec, tak samozřejmě rozumově jsem už vyspěla a vím, ne... Tak trochu mi chybí, ale dobře to dopadlo. Stejně bysme se zabili, vid'?' Jsem moc ráda, že sis na mě udělal poslední čas, dobře jsme zapařili... Jasný, brzy dám vědět a přijedu. Zase zapaříme. Teď? No teď se chystám ven, asi do Žlutek na deku, ale zatím nevím s kým... Možná si vyrazím sama. No moc se mi samotné nechce, ještě uvidím. Tak se měj a zatím. Papa.“

Když už jsem zase sama, mám více času na svou mámu. To je teda trochu smutný, naše komunikace se totiž zásadně liší podle toho, zda s někým jsem, nebo nejsem. Moje máma to ovšem vždy chápe a naopak mě podporuje slovy: „Nechci to zakřiknout. Třeba už to konečně vyjde. Tak mi občas dej vědět, jak se máte.“ Pak když to nevyjde, udržuji s ní zase větší kontakt a vymýšlím nám společný program. Ona mě chápe a říká, že to prostě máme těžké. Tak jsem ji vytočila: „Mami, nemáš chuť se mnou zajít teď do Žlutek? No do Žlutých lázní na deku. Jen tak se poválet, dát si drink a popovídat. Kdepak, nikdo nemůže, ale to mi nevadí, stejně jsem si vzpomněla, že jsme se chtěly po dlouhé době sejít... Nene, zvu tě!“ A máma vytížená svým plánem odjet do brdských lesů navrhla čtvrtek. „Až ve čtvrtek? Vždyť je pondělí. Ok, dobře tak já si to píšu a budu se těšit. Nene, nejsem smutná. Jako trochu mi chybí a moc nevím, jak naložit s volným časem sama, ale tak zvyknu si a zase to bude dobrý. Jen ty sporty, co jsme spolu dělali, to mi chybí. Taky jsme měli sehrané víkendy a měli jsme tolik společného. Teď moc nevím, jak ty víkendy pojmu. No asi se to budu muset naučit, nemůžu být na někom závislá, že jo. Taky si to myslím, že je to dobře. Bude mi lépe bez něj a určitě

to časem bude lepší. Teď teda nikoho dlouho nechci. Ne kdepak, nebude to jako posledně. Tentokrát jdu na věci jinak a hlavně HLAVOU. Vždyť to byla od začátku naprostá blbost. To by poznal každý, nehodili jsme se k sobě. A těch problémů! Jen to víš, kamarádky už nemají tolik času. Po třicítce je to prostě jiné a každá už si víc střeží ten svůj domov. A když mají čas, taky chtějí být se svým partnerem. Ale tak to chápu, je to přirozené. Já když měla kluka, tak jsem taky zrovna neměla o víkendech čas. Tak jo mami, já už musím jít, no asi nepůjdu sama... Nechám to na jindy. Zajdem tam spolu v ten čtvrtek, jo? No jasně, nechám to na tobě, jak ti bude. Tak se měj. Kdepak jsem naprosto v pohodě. Tak mrzí mě to a jsem sama, ale to přejde...”

A tak jsem usoudila, že jsem opravdu sama a budu si na to muset zvyknout. A nic moc s tím neudělám, takže vytahuji knihy, které jsem si dlouho chtěla přečíst, ty nejlepší plavky a cestou do Žlutek přemýšlím nad plány na nadcházející dny, týdny a měsíce. Abych se uklidnila, že mám co dělat, všechny ty plány jsem si poctivě zapsala do svého kalendáře v iPhonu. Tak, bude to dobrý.

Takových telefonátů bylo v téhle době tolik, že jsem musela zvolit výhodnější tarif.

Na tu plovárnu za mnou nakonec přijel kamarád, aspoň to nevypadalo, že tam jsem sama. Nějak jsem totiž usoudila, že to na mě musí být hodně vidět.

Rozhodla jsem se strávit nádherný měsíc na ostrově Gozo a dočíst tam všechny ty knížky.

MĚLAS NA TO STEJNĚ ČASU

Když už patnáct let randíte, máte hodně zážitků a ještě víc příhod k vyprávění. Svým způsobem je to pestřejší, než kdybych měla vztahy dva nebo tři, nebo dokonce jen jeden. Ale to už je snad za hranou, nikoho takového ze svého okolí neznám. Teda kromě tety, která poznala strejdu asi v sedmnácti, vzala si ho a žijí spolu dodnes. Ráda k nim jezdím a nechávám si vyprávět, jak je něco takového vlastně možné. A stále docházím k názoru, že v dnešní době je to unikát.

Mám tolik historek, že by to vydalo na celý svazek knih s podtitulem *Tohle jsou dnešní vztahy*. Když někam přijedu, bývám to já, koho vyberou, aby vyprávěl něco ze života. To vždy znamená jedině: „Řekni nám něco nového chlapech! Co jsi zase zažila?“ Doteď nevím, zda to mám brát jako poctu, nebo spíš naopak.

Nejvíc příhod spadá do tří kategorií: *Sex*, *Peníze* a *To nechceš*. A já doufám, že v tom nejsem sama a že máme všichni podobné příhody. Já to takhle mám totiž celou dobu, co randím. Tohle je takový malý předkrm řekněme kanapka ke každému tématu.

Sex. Můj úplně první kluk, se kterým jsem měla ten úplně první styk, mi rád dával přednášky. O všem. Vlastně to bylo jak ze hry Járy Cimrmana: před samotnou hrou

předcházela přednáška. Takže než jsme se do něčeho pustili, někam odjeli nebo šli na něco do kina, nejprve přišla vzdělávací část. Představte si mě, holku kolem dvaceti let s naivní představou romantického milování, plnou očekávání, jaké to bude... Než se to však stalo, bylo nutné si vše vysvětlit a exaktně podat, aby bylo na obou stranách jasno. Takže jsem se samotného aktu bála stejně, jako kdybych měla vstoupit do buše plné hadů. O moc víc mě neuklidnilo, když mi vyprávěl, jak je důležité předem promyslet, s kým je vhodné mít rodinu s ohledem na správné míchání lidské rasy. Naštěstí mi velmi brzy došlo, že můj kluk, který si každý večer pouští dokumenty o nacismu, druhé světové válce a v noci mi navíc vypráví o míchání ras, nebude to, co hledám. Každopádně jsem si ještě dlouhou dobu myslela, jak musím zodpovědně vybírat partnera do společného lože.

A vůbec nejhorší byla jedna moje známost, která před samotným sexem prohlásila: „Tak na co čekáš?“ Nebo: „Tak je to tady. Jsi připravena? Jdeme na to!“ Nic mě nemohlo odradit více. I přes to si tento partner myslel, že mě tak k aktu zláká.

Jeden ovšem zabodoval prvotřídně. Poté co jsem ho uspokojila, se začal oblékat a měl se k odchodu. A když jsem se ptala, co jako já, odpověděl: „Mělas na to stejně času jako já.“ Pak se sebral, odešel a já asi hodinu tupě zírala do zdi a snažila se samu sebe přesvědčit, že se mi to snad jenom zdálo.

Jeden byl mimořádně jiný a pro něj bylo důležité správné načasování. Potřeboval si to naplánovat, aby podal ten nejlepší výkon, za který se nebude stydět. Nebo alespoň tak jsem to pochopila. Říkal mi totiž, že už je starý (bylo mu čtyřicet!) a musí mít mezi jedním a druhým sexem pře-

stávku 48 hodin. Dřív znovu prostě nemůže. Takže když jsem se na něj přirozeně vrhala, přišlo varování: „Podívej, musíš si to rozmyslet. Když totiž bude sex teď, nebude pak zítra. A zítra jdeme na tu romantickou večeři, tak aby ti to pak nebylo líto!”

Takhle by to s těma klukama pak bylo celý život!

Pak je tady kategorie *Peníze*. O rozdělení role muže a ženy už bylo napsáno mnoho. Já bych vlastně byla jen ráda, kdybych nemusela platit za muže a už nikdy nepodlehla svodům profesionála. Ano, i to se mi povedlo. Pár let zpátky jsem poznala strašně sexy surfaře, byl krásnej, vysokej, chytřej a po týdnů mi říkal *miláčku*. Měl vlastní byt hned vedle mého zubaře, ke kterému jsem v tu dobu dost často chodila. Tenhle miláček mě na první rande vyvezl do hor na kola a nechal mě vše zaplatit – za půjčení kola, za oběd a ke konci dne mi vypočítal spotřebu benzínu, kterou vydělil dvěma. Ovšem byl galantní a odvezl mě domů. Však jsem si to taky zaplatila, že? V té době jsem ještě studovala a měla jsem hluboko do kapsy, on pracoval na vysoké manažerské pozici a bral velké peníze. Pozval mě na slavnostní večeři, aby mě představil svým přátelům a podělil se s nima o úlovek, který má čerstvě doma. Byla to taková ta večeře při ubrousku, o pěti chodech s velmi malými porcemi. Večeře byla krásná, ale dokonale mi zhořkla v puse, když se mě po odchodu z restaurace můj milý ptá, kde mám bankomat. Nejprve jsem nechápala proč, ale on mi to následně vysvětlil: „Jsem rád, že ti chutnalo, večeře stála dva tisíce pět set korun, tak jestli mi můžeš dát půlku.” Beze slova jsem došla k bankomatu a těch dvanáct set padesát korun českých jsem mu vybrala. Věděla jsem, že tahle večeře byla naše poslední a že spát budu doma. Holt to budu mít zase ke svému zubaři daleko.